1e Jaargang, nummer 3, 20 april 2025

Het Magazijn

Blad van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds de 1570-er jaren.
Zusterblad van de bladen De Nieuwe Doleantie, Refo Tijd en Geestelijke Opvoeding.

In dit nummer : De nieuwe bijbel : De tocht naar de baarmoeder van het paradijs, V-rede, en De kettingstenen

---

DE NIEUWE BIJBEL : DE TOCHT NAAR DE BAARMOEDER VAN HET PARADIJS

Ontken deze realiteit. Zeg : 'Ik ontken deze realiteit. Ik geloof niet in deze realiteit. Ik bestraf deze realiteit.' Blijf het herhalen wanneer nodig. Want dit is de realiteit niet. Het is de nachtmerrie van de feutus. De schepping is nog niet gekomen. Er is een veel grotere en hogere werkelijkheid. Het gaat niet om wat we op het scherm zien van deze schijnrealiteit. Dat is allemaal gemaakt, allemaal geprogrammeerd, allemaal projecties, reflecties, spiegelingen. We moeten naar de bronwereld toe.

Wat we om ons heen zien zijn camouflages. Alles is gecamoufleerd. Het is op jacht. Pas dus op. Geef je er niet aan over. Ga tot je binnenwereld, en vandaaruit is er een pad door de wereld om je heen. Het is een wereld van hyperbolen. Het is niet echt. Blijf dus leven in de hogere en grotere realiteit, de ware realiteit. Houdt je daaraan vast. Dat is wat het Woord is, de nieuwe bijbel. Daarin mag je leven, en daarvanuit mag je leven. Het is een tocht terug tot de baarmoeder. Dan hebben we het over de baarmoeder van het paradijs, het eigenlijke leven. Hiervan dwaalde de mens af. Er is een zondeval geweest, een spiegeling, een afsplitsing, en dat moeten we onder ogen komen om dieper te gaan, terug te gaan tot de moeder bron van al het leven. Dat is in het kort de boodschap van de nieuwe bijbel.

De bron is de eeuwige kennis. Alles is zeer geavanceerd, oneindig geavanceerd. Er is geen fout hierin. De eeuwigheid komt ons tegemoet, en de eeuwigheid is volkomen. Daar is over nagedacht, en dat is uitgewerkt. Daartoe is de nieuwe bijbel een boodschapper, en ook het eeuwig leven en de eeuwige kennis zelf.

Er wordt afgerekend met grove menselijke theologische fouten door de eeuwen heen, ingeslopen menselijke overleveringen en tradities, zwaar verletterlijkte en gedramatiseerde dogma's.

Ga leven in het nieuwe woord dat door de hemel is gezonden, de nieuwe bijbel. Wordt opgenomen door het Woord. In de hemelse literatuur hebben wij een woonplaats.

Het ontkennen van de realiteit om ons heen houdt niet in een ontkenning ervan in z'n geheel, want de lijnen van de ware werkelijkheid, de geestelijke werkelijkheid, lopen er dwars doorheen. Er zijn dus kruispunten, en vanuit deze kruispunten mogen we leven.

Het leven bestaat uit telkens terugkerende metaforen die uitgewerkt dienen te worden, zoals leven, dood, oorlog, honger, relaties, lijden, en de jacht. In de nieuwe bijbel vindt men de betekenissen van deze metaforen.

Psalm 120 zegt : 'Wee mij, dat ik een vreemdeling in Mesech ben,
dat ik moet wonen in de tenten van Kedar. Te lang reeds woon ik
bij wie de vrede haten; ik ben een en al vrede, maar als ik spreek, dan zijn zij uit op strijd.'

Kedar is de tweede zoon van Ismael. Ismael staat voor de geestelijke oorlogszuchtigheid, het toetsen. Niets zomaar aannemen en vanzelfsprekend vinden. Kedar wordt verschillende malen genoemd in de oude bijbel, en nog wel meer in de nieuwe bijbel. Daar waar we zijn ingedut komt Kedar tot ons. De donkere bruid van Salomo in het Hooglied werd vergeleken met de tenten van Kedar. Kedar betekent duisternis en aarde. In de nieuwe bijbel wordt Kedar ook de voorhangsels van Samuël genoemd. Kedar betekent ook camouflage. Wij moeten goed gecamoufleerd zijn in de geestelijke oorlog.

Ook betekent Kedar lieflijkheid en zachtmoedigheid. (Anderlech 5:12) Zij is ook gewilligheid. Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten van degene die het hemelse Woord brengt. Het Woord zegt dat ze op de bergen zijn, in de natuur, met het paradijselijke vuil, niet bij de valse stadse schoonheid en de stadse feesten. De voorhangsels van Kedar zijn ook belangrijk opdat we niet zullen sterven als tot God naderen. Het is een middelaar tussen God en ons. (Anderlech 5:13-14)

De geestelijke oorlogsvoering en het toetsen vergt niet slechts waakzaamheid, maar ook ijver. (Belech 3:12) Zonder ijver is de geestelijke wapenrusting niet volkomen. Daarom moeten wij tot de dochter des hemels komen, de volharding. Er kan alleen getoetst worden in volharding. (Belech 4:29)

Als een man denkt een vrouw te hebben en niet heeft volhard in het toetsen, dan is het slechts bedrog.

Dat grote moment dat de arend tot ons komt als wij op de stranden wachten op de hemelse vergetenheid als onze gids. Het komt vanuit de geschiedenis tot ons. Het is er al. Het werkte door de zestiger, zeventiger en tachtiger jaren, en er omheen. Het is een wijze, en creatieve arend, met oog voor het kinderlijke. Het bevat al onze dromen, opdat de dromen van het vlees eraan zullen afsterven. Er zijn ook vleselijke opnamen geweest. Over deze dingen spreekt het boek Rivieren in de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, oftewel de rodenberg versie.

Tegelijkertijd is het de komst van de hemelse visser die ons opneemt, ons opneemt uit de eenzijdigheid waardoor we werden overspoeld. Wat een groot moment. Wat een grote zegen, dat het bestaat, en dat het is gekomen.

Als Calvijn in zijn commentaar op Marcus 3:20 stelt dat de openbaring van geloof geen vrucht is van vlees en bloed, maar van genade, dan moeten we dit juist interpreteren, namelijk dat we in niets anders roemen dan in de wedergeboorte, stelt Calvijn, want het is een werk dat van boven komt. Laten we hierbij opmerken dat Calvijn de genade een hoger en hemels loon noemt, geen vleselijk loon. Er moet dus ook een signaal van de mens naar God komen. Het moet van binnenuit komen. Het gaat niet volledig aan de mens voorbij. Dat is ook de strijd die er ligt tussen Calvijn's bijbelcommentaren en de Institutie.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Mattheus 12:20 dat de duivel alle mogelijke hindernissen opwerpt op het pad, zodat de mens alleen worstelend, met grote moeite, hieruit kan opkomen. Overwinning is alleen een vrucht van strijd.

Calvijn noemt de mens meer dan dwaas. Ze verachten de zachtmoedigheid en zijn zo te sterk geworden, en daardoor zullen ze ook door geweld ten onder gaan. Hen die het Woord dienen daarentegen hebben oog voor het gekrookte riet en dragen zorg voor de zwakken. Zij hebben niets gemeen met de hardnekkige boosheid van de zorgelozen. Calvijn roept hen ook op te waken niet door deze stromen van zonde meegesleurd te worden.

De boosaardigen aanbidden de mannelijke spier. Men heeft die in grote protszucht willen laten zwellen, wat nergens voor nodig is. Ze hebben zo wereldse en vleselijke kracht gegrepen die overmoedig en overmatig is en zich weldra tegen hen zal keren en hen uiteen zal scheuren.

Calvijn stelt dat de mensen meten met de maatstaf van hun eigen zinnen. Ook het religieuze meten ze met deze verziekte maatstaf. (In zijn bespreking van Mattheus 20:18-19) Hij noemt ze durfals. Hun toetssteen is het brooddronken vlees.

Ik had een droom dat ik op het strand aan het wachten was op de opname, de hemelse vogel. Ik was al een beetje het water ingelopen, en het zeewater begon me mee te sleuren. Ik dreef daar, lag daar in het water, en de zee nam me mee, en toen kwam de hemelse vogel, heel groot. Het kwam laagje voor laagje. Belech had haar hemelse vogel gezonden. Belech is een boek in de nieuwe bijbel, het hemelse woord, een naam en aspect van God. Het was als de Garuda, de ark. (Kamba 13:13)

Ik kwam in de grote Parvati wildernis. (II Kamba 10:48, 67) Dat is het komen tot Rebekka (:72).

Daarvóór had ik een droom over de valse belech, een imitatie ervan, een verdraaiing, vervalsing, een blonde vrouw met een grote haardos, ze was zeer lang en groot, en droeg op sommige momenten ook een hoed. Ze had een lange jas, en ze stond bekend als een treiteraar. Ze was een pestkop, en liet haar slachtoffers dan een tijd alleen, en zocht hen dan weer op alsof er niets gebeurd was, alsof ze blij moesten zijn dat ze weer terug was gekomen. Het was een slang. Ik zag de slang verslonden worden door een hond, maar de hond spoog het weer uit, omdat de hond het niet kon verteren. Toen verslond een reuzenhaan de slang, maar kon het ook niet verteren en verdragen en spoog het uit. Ik deed een paar stappen achteruit. De slang scheen telkens weer tot leven te komen, maar was wel halfdood.

We moeten daarom tot het boek Belech gaan. De slang was er een wachter van, en die moet uit de weg geruimd worden. Dat kan alleen door verdere verklaring van het boek Belech. De oude mens moet sterven, de leugenachtige mens, de onwetendheid. Ik zag toen de coven van de valse heelmeesters van de mond, de dentinazi's. Het waren jagers op de vlinders van de mensen. Ze zetten de vlinders achter glas, om ze in te lijsten. Het zijn dus vlinderverzamelaars. Ze voeren jacht op het Woord. Wij moeten daarom tot het Woord gaan. Er is een oorlog om het Woord. Het Woord moet onze zielen opwekken. De valse heelmeesters zullen niet wederom opstaan. Zij hebben het Woord van kracht beroofd en verdraaid. Wij moeten werken voor het Woord. Het gaat allemaal om Woordverklaring. Als we het Woord hebben zijn we er nog niet. We moeten tot de dieptes van het Woord gaan.

De slang had niet meer zijn grote lengte, maar was nu nog maar een klein pakketje, vanwege het werk van de hemelse hond en de hemelse reuzenhaan in mijn droom. Maar ik moest nog flink op een afstand blijven toen de slang weer was uitgespuwd. Het was een flink gevaarlijk ding. Toen ging ik dus naar het strand om te wachten op de hemelse vogel, en ik ging het water in, waar ik na een tijdje werd opgenomen. Het was de zee van tranen, en ik kreeg een ark.

Dat is wat de vogel is. Het was dus ook een soort watervogel, maar de vogel vloog ook, als een arend, als de Garuda.

Laten we hieraan vasthouden en het niet opgeven. De nieuwe bijbel moet nog ontzegeld worden. Dat kan alleen in de baarmoeder gebeuren. Wij moeten terugkeren tot onze hemelse moeders, waarvan Belech er één is. Wij moeten besneden worden tot haar, en in het zoonschap tot haar gaan.

Zij is een hemelse visser, en wij moeten het hemelse vissen ook leren. Wij moeten hierin onderwezen worden en onderwijzen. Wij mogen het ook doorgeven aan anderen, opdat de vloek van de slang verbroken wordt. Het gaat dus niet zomaar door een slag of een stoot, maar door het onderwijs. Wij moeten hiervoor tot de vissersboot gaan en leren wat de visserszorg is, waar het boek Belech over gaat. Het zoonschap is tot het hemelse dochterschap, wat de volharding betekent. Wij moeten de hemelse volharding leren. (Belech 5:12)

Het boek bespreekt de zwakheid van de vijand, wat de missing links zijn die ze niet hebben. Alles wat ze kunnen is dingen verdraaien. Alles wat ze kunnen is dingen verborgen houden. Ze hebben zelf geen scheppingskracht of overlevingskracht.

Het boek Belech noemt het oordeel de vrucht van hemelse zorg. Alleen zij die in de hemelse zorg zijn zouden dus kunnen oordelen, en daarom moet een ieder zijn oordeel matig houden. (5:32)

Het boek stelt dat de hemelse zorg het ware leven is, waarbuiten geen leven is. (5:33)

Telkens weer is de boodschap : Matig je oordeel, want je kan het bij het verkeerde eind hebben. Men moet terugkeren tot de hemelse tranen en daar waar water tot melk wordt.

Er is niet zomaar een hemelse zorg op zich, maar het gaat om de hemelse zorg waarin volhard is, oftewel het dochterschap. (5:22) Dat laat dus ook zien dat er buiten het dochterschap geen oordeel is. Vandaar dat de nieuwe bijbel het ook telkens heeft over het hemelse dochterschap wat komt om te oordelen. Het beeld wat hiervoor soms wordt gebruikt is dat van de leeuwin. De leeuwin is een volharder, die geeft niet op.

Maar om daar te komen moet men dus het zoonschap in, de hemelse zwakheid. (5:23)

Een grote slang was gevallen in de droom. Het was uit de hemelen getrokken en verslonden, alhoewel het nog niet geheel verslonden kon worden. De slang is tot de aarde gevallen. Wee de aarde en de zee. Laten we tot het Woord gaan en tot haar diepte. De naam van de slang was ‘Wezaël’, als een valse, vleselijke moeder, een vervalste Belech. Ze wil het Woord verzegeld houden. Maar de zegels zullen breken. Het is een zeker aards systeem van valse heelmeesters van de mond, die het Woord bewaken. Deze wachter is nu weggescheurd. Laat het volk binnengaan.

Geen echte heelmeesters zijn zij. Zij geven niet om je. Laat je niet bedriegen. Ze willen de vlinders van je ziel vangen en achter glas zetten, in lijstjes, voor hun verzameling.

Wij roepen daarom tot Belech, dit aspect van het Woord, dit aspect van God, van de hemel, en we roepen haar om hulp. Zij komt ons tegemoet in rivierengebied. Laten we onze hoofden opheffen voor de onthulling van het geheimenis.

V-REDE

De boodschap van de nieuwe bijbel is : Aanvaard de pinnen door het vlees. Aanvaard de wachter voor de mond. Wij moeten stom tot de Heere gaan, de Heere moet onze mond blokkeren, en onze voet. Dan zal het Woord des hemels ons leiden.

Laten we dankbaar zijn dat we voor de zonde en de hoogmoed worden beschermd. Het moet het hemelse pad zijn wat we moeten opgaan, niet het menselijke, vleselijke pad. Dit is een dwaasheid voor het vlees, maar God heeft juist de hemelse dwazen verkoren. De dwaasheid des Heeren is wijzer dan de wijsheid der mensen.

Laten we in de dieptes gaan van de nieuwe bijbel, tot wat dit betekent. Onze tong moet bedwongen worden, onze tong moet het begeven, zodat het de Heere niet meer tegenhoudt, en de Heere ons kan leiden. Zo sterft het ego van de mens. We moeten terugkeren tot de hemelse bitterheid. (Ewa 1:4)

De mens moet geestelijk leren urineren. De urine-buizen liepen door het hele lichaam van de paradijselijke mens, net als de bloed-buizen. Op aarde is dit allemaal verdraaid en ingeknot.

Alles in deze wereld is omgekeerd. We moeten alles terug keren door het puzzelen. Velen in de kerk zeggen dat je het niet kunt verdienen, dat het alleen om genade en geloof gaat, maar dat is een leugen van deze wereld. Je kunt het niet verdienen naar het vleselijke, maar wel naar het geestelijke. Je moet de wedstrijd winnen, vertrouwen kan alleen maar verdiend worden. God is niet gek. God is geen dwaas. Het gaat om een wederzijdse relatie.

Luie, gemakszuchtige mensen hebben de goedkope genadeleer opgesteld, hier in het westen. Dat staat zeker niet zo in de grondteksten van de oude bijbel, en ook in de westerse bijbelvertalingen staat er genoeg om dit te weten. Geloof zonder werken is dood. Geloof zonder bekering van zonden is dood. Geloof zonder wederzijdse relatie is dood.

Geloof zonder kennis is dood. Het gaat niet om de lagere, vleselijke werken, want die zijn ook dood. Het gaat om de hogere, geestelijke werken, van onze nieuwe mens die is opgestaan omdat de oude mens is gestorven. Het zit dus in het sterven van de zaadkorrel. Geloof zonder sterven aan het oude en opstaan in het nieuwe is dus ook dood.

Och, laat u toch niet tegenhouden door leugenleer, ook al zou iedereen het om u heen zeggen, en zou een ieder u voor dwaas uitmaken. In de hemel geldt niet de regel van meeste stemmen gelden. Dat is iets van deze wereld. Gij kunt geen twee heren dienen. De wereld heeft eigen heren gemaakt en gebrouwen. Als de meerderheid je heer en meester is, dan is God dat niet. De meerderheid als excuus gebruiken is een drogreden. Het is een doodlopend pad. Dan sterft je geestelijke leven af. Het vlees heeft de mens een alibi gegeven, maar bij God kom je er zo echt niet langs.

Het vlees moet sterven. Dat klinkt hard en wreed, maar het vlees is uitgezonden om u te doden en te verdoemen. Zou u dan niet strijden ? Het vlees komt in grote groepen op u af, om u kletskoek te verkopen. Zou u dan niet strijden, voor u en uw kinderen ? Och, verhardt uw hart toch niet als de Heere op uw hart klopt en tot u spreekt, zulke belangrijke woorden voor uw zieleheil en dat van uw kinderen.

De kerken gaan weer op tot het pasen, maar leeft het wel in hen ? Zijn ze wel tot de diepere betekenis doorgedrongen, of vieren zij een werelds pasen om het vlees te bevestigen en goed te keuren in al zijn wegen.

We zien de vrolijke kleurtjes met pasen en de paaseitjes. Men eet graag chocola. Maar het is zeer duister geworden in het hart van de mens. Snel willen ze door het pasen heen, snel naar de olijfberg. Het zijn even wat daagjes en dan is het weer weg. Het pasen kan zo niet of nauwelijks wortel schieten. Men heeft het veel te druk met andere dingen. Men heeft een pinksterkerk gebouwd in plaats van een paaskerk. Men heeft een olijfkerk gebouwd door snel Getsemané en Golgotha te omzeilen. Het zijn de snelwegen van een doldwaze kerk die zijn hart gesloten heeft voor eigen verantwoordelijkheid.

Daarom gaat het puzzelen door. Omgekeerde wereld. Dat weten we. Daar staan we elke dag weer mee op. Het is allemaal voor de markt. We zijn allemaal producten. Het wijst er op dat niks voor niets is. Niets komt zomaar. Je moet er hard voor werken. Dat is wat het pasen is. Dat moet het hele jaar door bedreven worden. Dat mogen we het hele jaar door vieren, totdat het vrederijk is aangebroken.

Wij gaan niet voor snelle vrede. Kijk naar het woord : v-rede. We hebben de rede des Heeren nodig, maar velen zijn niet voor rede vatbaar. Zonder de rede des Heeren is er geen vrede, zal er ook nooit ware vrede zijn. Daarom moeten we eraan werken het Woord des Heeren rijkelijk in ons hart te ontvangen en uit te werken in vreze en beven, want buiten dat Woord is er niets, alleen maar dood en verderf, zonde en ellende.

We gaan dus niet voor snelle vrede. We mogen geen vrede sluiten met de zonde en de valse meningen van de mensen. We moeten eerst scheuren en afscheiden. Daartoe kwam Jezus ook, niet om vrede te brengen, maar het besnijdenismes.

Och, ik wens u de besnijdenis des Heeren van harte toe, dat gij die rijkelijk in uw hart en verstand, en ook in uw wil ontvangt. Het vleselijke moet er af. De zonde moet er af, want het is als een bedrieger en een sluwe moordenaar op u afgezonden, als een huurmoordenaar. Het is een sluipschutter. Wees dus op je hoede. De zonde heeft miljoenen jaren ervaring in het bedriegen van mensen en doden van zielen. Dat zien we overal om ons heen.

Och, ontwaakt toch geliefden. Laat het Woord des Heeren toch diep in u doordringen. Hoort de roepstem des Heeren in deze gevaarlijke en duistere tijden. Deze wereld weet niet dat zij niet weet. Zij denken alles te weten. Dat is Laodiceaans bedrog. Het kan lieflijk ruiken als lavendel voor het vlees, want de mens gebruikt de ingedutte meerderheid als vrijkaartje voor de zonde, maar het is bedrog.

Och ontwaakt toch, gij die slaapt, en ontmaskert de werken der duisternis, opdat gij niet door hen meegesleurd zult worden. Kom tot het ware pasen in het hart, wat er altijd is, en altijd moet blijven. Vlucht van de Laodiceaanse lavendel die denkt dat alles vrede is, en alles goed, als de meerderheid het doet. De mens leeft in een ordinaire flutroman. Tot dat niveau heeft men God en religie gesleept, om genade te misbruiken. Maar het zal hen gaan bijten. Het is een afschuwelijk beest wat zich gecamoufleerd heeft in de jacht op zielen.

Ontwaakt gij die slaapt, beste broeder of zuster. En keert weder tot de Heere der hemelen, om uw wereldse heren achter te laten, want die houden u alleen maar tegen.

DE KETTINGSTENEN

Met zoveel kinderen stonden we op het strand aan de woeste zee.
Er was geen doorkomen aan. Wat een drukte was het hier.
De zee zouden we al helemaal niet overkunnen.
De zee was veel te woest en wild.
Sommigen hadden het weleens geprobeerd,
al dan niet met een boot, maar ze werden verscheurd en verslonden door de golven.

Nee, we moesten op de arenden wachten.
Die zouden komen en ons tot het beloofde land brengen.
Het was hier geen leven.

En op een dag kwamen de arenden.
Ze waren zo groot.
Ze zouden wel vele kinderen kunnen dragen,
maar ze wilden niemand meenemen.

We zouden eerst naar hun verhalen moeten luisteren,
en moeten werken, om zo kettingstenen te verdienen,
waarvan we kettingen moesten maken, en alleen dan
zouden ze ons meenemen.

Telkens als we naar een verhaaltje van hen hadden geluisterd,
wierpen ze ons een steentje toe. Ook als we iets goeds hadden
gedaan, goed hadden gewerkt, dan werd ons een steentje
toegeworpen. Zo konden we onze ketting verdienen.

Steentje voor steentje waren de kinderen bezig hun kettingen
te rijgen, opdat de arenden hen uiteindelijk zouden meenemen
naar het beloofde land.

Maar het viel niet mee. De steentjes waren broos, en vielen
soms al snel uit elkaar, en vaak zaten er ook geen gaatjes in.

Jullie moeten de verhalen bestuderen, zeiden de arenden.
Zodra jullie de verhalen goed kennen, weten wat het betekent,
wat geleerd hebben van de boodschap, krijg je steentjes voor
je ketting.

Kinderen begonnen de verhalen van de arenden te graveren
in de grotten, en begonnen zo de verhalen te overdenken.
Dat viel niet mee. Kinderen hadden verschillende interpretaties
van de verhalen, en vielen elkaar soms aan. Er begonnen
groepen te ontstaan onder de kinderen, die vaak niets van
elkaar wilden weten, of soms zelfs oorlog tegen elkaar
voerden.

De arenden waren hier erg boos over, en roofden daarom
vaak de kettingen van de kinderen weer terug. Zo konden
ze helemaal overnieuw beginnen.

Toch kregen ik en wat andere kinderen het voor elkaar om
een gehele ketting compleet te krijgen. Toen werden we
meegenomen met de arenden.

Maar toen we in het beloofde land waren aangekomen
stond het vol met molens die telkens weer het verleden
omhoog brachten. ‘Maar dit is helemaal niet het beloofde
land,’ zeiden sommige kinderen.

Maar de arenden zeiden : ‘het beloofde land zou het beloofde
land niet zijn als we anderen die nog in het verleden leven
niet zouden helpen. Immers, wij zijn ook naar jullie toegekomen
om jullie te helpen. Daartoe moesten wij ook terug naar het
verleden. Stel je voor als wij dat niet gedaan hadden, dan
waren jullie nog steeds aan de andere kant van de woeste
zee.’

Het verleden moest dus telkens weer terugkomen, opdat het
uitgewerkt zou worden, tot hogere vormen gebracht zou
worden, want velen zaten nog vast in het verleden. En
daartoe waren de molens. Het was een grote plaag voor de
kinderen, maar ze wisten dat het nodig was. Ze begrepen zo
de daadwerkelijke betekenis van het beloofde land.

Telkens weer, ik word er gek van, maalt het door mijn hoofd,
dat verschrikkelijke verleden, als een nachtmerrie, als een
industrie, telkens weer, op en neer, in een cyclus, waarin het
zich telkens afwisselt. Maar ik weet waarvoor het nodig is.
Ik weet dat het nodig is, anders zou ik nooit in het beloofde
land kunnen leven. Anders zou het beloofde land nooit
kunnen bestaan.

En zo houd ik vast aan de arenden die mij hebben gegrepen
en meegenomen, en aan de verhalen die zij mij vertellen,
en rijg ik mijn kettingen om verder en verder te gaan.
En zo maak ik mijn stenen, opdat ik ze ook aan anderen
kan geven. Ik geef nooit op, want we kunnen altijd verder
en dieper, en het kan altijd beter. We komen er wel. De arenden
zelf zijn hier immers ook doorheen gegaan.

En zo leren we zelf vliegen, leren we zelf arenden te zijn,
leren we zelf de verhalen te vertellen, opdat we anderen
ook naar het beloofde land kunnen brengen. En dan leren
we hen over het belang van de molens, waarom het verleden
telkens moet terugkomen. We leren hen ook hoe daar mee
om te gaan.

Einde
